

VARGA IMRE

Forgatag

Versből versbe s testedből más testbe
Az életvágyad lódít már ez éltet
Nógat biztat: Nem sose fejezd be
S hogy is születhetsz ha nincsen *véged?*

Ez sejlik két vers s két *én* közti csendben
Mert magunkat pusztítva teremtjük
Mások? Rám vall a pokluk s a mennyük
Míg ők vagyok gyönyörben rettenetben

Ki célba ér máris ő lesz a vesztes
Útja-volt emberként hová mehetne
A tér úgy telt hogy teljében: üres

Jelez az élet de nincsen kinek
Bár míg te élsz veled él hited:
Hogy magam után is én következek

A végtelen magányt

Mi kerülhet vissza ebből a versből?
A végünkön majd úgyis kiderül.
Üres fény villan a tükörkeretből.
Erre felel rá épp a legbelül.

E mondat végéig így már sohasem
A szavak – íródván – csak elfedik.
Egyszer, ha majd szűk teredből fölemel,
E sor is nincs-akiként végtelenít.

Menekülve – célod: céltalanság.
A forgataggal szemben, né! ki hajráz?
Teendőit mind másokra hagyva.

(S rátalálnak holnap vérbe fagyva.)
Aki segíteni nem tudott magán,
Sírjába viszi a végtelen magányt.

Krisztina álma a sorssal

Már az érzések és e mondatok
Is meg-megakadnak A hátam
Sajog Mert valakinek ő: más van
És másként ott talán én vagyok

S ha vagyok is nem a fájdalom
Míg megakad ágyék-tájt s lapockán
Édesemből egészen kihaltam
Itt most mindegyik múltam nagyon fáj

Ki az ki húz Bár *más kezek* osztják
Magad kártyázol S mennyi alakban!
Tükröd rád villan s más ez a most-rád
Győzve-vesztes Kettőnkre maradtam